

[Alfred Jensen.]

overfor skatteprotesterne, og der gennemførtes en lempelse i udskrivningslovens skala, og kommunerne fulgte efter med visse lempelser i ligningsreglerne. Men i grunden forsløg det jo ikke noget. De lempelser, som indførtes, betød kun, at toppen af selve skattestigningen for det skatteår, vi befinder os i, blev taget bort, og der var praktisk talt ingen, der fik nogen følelig lettelse i selve skattebetalingen. Det er klart, at en sådan eftergivenhed aldeles ikke klarede noget som helst. Den klarede ikke utilfredsheden. Skatteyderne så jo, at der var muligheder for at opkræve mindre i skat, og derfor fortsatte bevægelsen.

Nu kan man vende og dreje kommunevalgets resultater, så meget man vil, men man kommer ikke udenom, at skattespørgsmålet har stået i spidsen, når vælgerne overvejede de forskellige problemer, som kom i betragtning. Det er vel meget rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde, at prisstigninger og meget andet har spillet ind, naturligvis har også oprustningen, militariseringen haft betydning, men stort set har det afgørende været selve skattebetalingen, og jeg betragter valgresultatet som udtryk for de mindrebemidlede oprør mod den skatteplyndringspolitik, der har været ført herhjemme, den politik, som, hvilket jo også er understreget herfra, alle partierne har været enige om, men som socialdemokratiet, fordi det fører an i statens og kommunernes politik, er blevet betragtet som den rette ansvarlige for.

Jeg tror, det er rigtigt efter dette valg og ved behandlingen af de forslag, der her foreligger, at erindre om, hvad den store utilfredshed med beskatningen egentlig kom af. Den skyldes netop, at med de stigende indtægter, som ikke betyder højere levestandard og heller ikke større skatteevne, kom skatteyderne til at betale langt, langt mere forholdsvist i skat, end de nogensinde havde gjort. Utilfredsheden kom jo også frem, fordi man både i byerne og på landet så, at folk med en høj levestandard, stor indtægt og flotte vaner meget ofte slap billigere i skat end arbejderne og den mand, som havde lønindtægt. Her var der ikke alene tale om den urimelighed, der opstår ved retten til at fradrage betalt skat ved selvangivelsens udfærdigelse, nej, her spillede også måden

for beregningen af selve den skattepligtige indkomst ind. Alt det betød netop, at utilfredsheden voksede, og at der ikke var tale om nogen egentlig skatteborgerbevægelse i dette ords gammeldags betydning. Det var de smås bevægelse for at få skattetrykket flyttet væk fra dem, der dårligst kan bære de tyngende skattebyrder, over på dem, der har en større skatteevne.

Man kan naturligvis gisne om, hvem det er, der har skiftet parti. Jeg tror ikke, man kommer udenom, at de, der ved dette kommunevalg har flyttet deres stemmer fra deres sædvanlige parti over til andre, er folk med små indkomster, og jeg tror, det har været sådan, fordi det som sagt har været skatteproblemerne, der har stået i spidsen. Personer med store indtægter har jo som regel vidst at tilslutte sig de partier, som har klaret deres problemer på den måde, de nu ønsker at få dem klaret på, men folk med lave indtægter har hidtil sat deres lid netop til regeringspartiet, det radikale parti og andre, men de har følt sig svigtet og skuffet, og netop derfor har de ladet sig blønde af de røster, der lød her under valgkampen.

Spørgsmålet er så, om de partier, der almindeligt betragtes som vindere ved valget, d. v. s. det konservative folkeparti og retsforbundet, vil indfri de forventninger, som vælgerne har haft, da de gav partierne deres stemme. Jeg må sige, at den måde, hvorpå det ærede medlem hr. Aksel Møller fejede skattespørgsmålet af bordet her, jo ikke tyder på, at det konservative parti ønsker at indfri de forventninger, som vælgerne har haft, og hvis man endelig vil gøre noget i retning af at få tilvejebragt lavere skatter, så bliver det i hvert fald på en sådan måde, at den fattige mand absolut ikke bliver bedre stillet.

Hvad retsforbundet angår, kender vi praktisk talt ikke til andre forslag om lettelse end det, der blev forelagt her, før vi gik ud i valgkampen, om afskaffelse af tilskuddet til forbrugerpriserne for derved at muliggøre en besparelse på statens udgiftskonto og dermed skattelettelse. En sådan almindelig skattnedsættelse ved forbrugertilskuddets bortfald betyder imidlertid ikke, at man indfrier de forventninger, som den menige vælger har haft, tværtimod, det betyder, at den jævne mand kommer